

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. M. Ż.
przeciwko S. M.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. B. M. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 10 800 (dziesięć tysięcy osiemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów, tu: art. 24 k.c., z uwagi na rozbieżności, jakie przepis ten wywołuje w orzecznictwie.

W odniesieniu do istotnego zagadnienia prawnego - takie zagadnienie w sprawie nie występuje. Skarżący poddaje w wątpliwość dopuszczalność działania sądu z urzędu w sprawie o ochronę dóbr osobistych, w zakresie badania nieistnienia bezprawności zachowania sprawcy. Uprawnienie sądu do działania z urzędu wynika z przepisów kodeksu postępowania cywilnego i przepisy te wskazanego uprawnienia nie ograniczają ani podmiotowo ani przedmiotowo. Jeżeli, w ocenie skarżącego, w okolicznościach sprawy doszło do naruszenia przez sąd zasad bezstronności czy też równości stron, przez podjęcie inicjatywy dowodowej, rzeczą skarżącego było wyartykułowanie tego w procesowych podstawach kasacyjnych. Brak stosownych zarzutów procesowych czyni przedstawione zagadnienie prawne bezprzedmiotowym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie na też podstaw do przyjęcia, że art. 24 k.c. wymaga wykładni, ponieważ wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Wskazany przepis był już wielokrotnie przedmiotem analizy Sądu Najwyższego i skarżący nie wykazał w sposób dostateczny potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powoda w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 8 pkt 4 w związku z § 16 ust. 4 pkt 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).

jw